

O udbaših in skrivnih pajdaših

Uredniška beseda o trdi grožnji v znamenju gorja in sovražnosti

(08. 09. 2010: druga pot je tam, kjer je mogoč izhod v svobodo)

Končno, lepa Lejla se je zavzela za svobodo govora, čeprav nič kaj diplomatsko in pravno nevešča, kakor da ne ve, kako prav pravo gradi hierarhijo vrednot, toda le v okviru zaenkrat državne zakonodaje ali celo permisivne pravičnosti, ko teče beseda o udbaškem zakulisnem pregonu mnogih slovenskih piscev... in tako je bilo krvniku, nejevernemu partijcu čisto lahkotno med čevapčiči in bureki tam doli, ko se je seznanil s stenogramom sestanka jugoslovanskih policijskih in varnostnih »struktur«, v Beogradu, dne 7. aprila 1988, fragmentarno objavljenem v knjigi Igorja Omerza Edvard Kocbek - Osebni dosje št. 584, kajti udba je delovala do konca Jugoslavije in tranzicijsko, kot vse kaže, še nekaj časa čez? Jugogestapovsko obveščanje je bilo kolikor le »pravočasno«, javna tožilstva v vsej jugodiktaturi so imela resnično državno moč kaznovati, ne glede na psihobolno jurisdikcijo po sebi kot »revolucionarno pravo«, centralni partijski komite je diktiral sodnikom in sodnicam vnaprej tovariške sugestije, koliko je treba koga ob/soditi, brez strahu, da bi posredovala Organizacija združenih narodov, sama pre/ob/sežna zvezna ustava, ki je že v preambuli jugofirerja doživljenjsko postavljala na čelo partije in države, sicer pa koj kaplarskega jugomaršala na čelo vojaškega poveljstva, je narekovala samoupravljanje zla in socialistično podružbljanje ljudske volje, da kaznuje vse in vsakogar, kjer le mogoče, in tov. Slovenski rabelj je v srbohrvaščini vulgariziral takole: »Mi smo zbog svega toga do sada gonili Boterija, Ervina Hladnika, Zavrla, Blažića, pa opet Blažić, Zavrl, Hladnik /.../ mi smo davali, samo u prošoj godini, po gradjanskoj desnici 127 informacija, o Ruplu 34, o Hribar Spomenki 27, Bučaru 47, Blažiću 20, Pučniku 4, Ošlaku 5, od tih novih društvenih pokreta - po Hrenu 17, Janši 10, Mastnaku 14, Tomcu 7, ukupno 113; po Rimskokatoličkoj crkvi 22, o Stresu, Koncilju, Stregariju, Grilu itd. itd.,« skratka, kako naj...?

Udborablju je bilo nadvse udobno lahko, zlasti s svojimi poklicnimi udbojavci vsega, kar se je zapisalo nekaterim vnaprejšnjim osumljencem... Stenogram sestanka jugoslovanskih udbaških kot varnostnih »struktur«, v Beogradu, 7. aprila 1988, govori spet in spet le o rdeči slovenski partijski zakristiji. Kdo je šel s kom vstric v času, ki je zahteval razhod?

Disput Igorja Omerze: Edvard Kocbek - Osebni dosje št. 584, med srpom in kladivom? Kako naj v recesijskih časi posttranzicijsko določamo pojmovanje zgodovine, če ne z dokumenti? Po seznam slovenskih oseb, ki so se kdaj ukvarjali z zgodovino, je mogoče naštetih od A do Ž vsaj naslednje: Rudolf Andrejka, Josip Apih, Valentin Areh, Miljutin Arko, Ivan Artač, Anton Bajt, Bojan Balkovec, Janko Barle, Martin Bauzer, Franjo Baš, Ana Benedetič, Metod Benedik, Josip Benkovič, Davorin Beranič, Samo Bevk, Lida Bezljaj Krevel, Dušan Biber, Feliks Bister, Pavle Blaznik, Branko Božič, Franjo Bradaška, Rajko Bratož, Alja Brglez, Josip Bučar, Karel Capuder, Alenka Cedilnik, Jože Ciperle, Henrik Costa, Angel Peter Cracina, Janez Cvirn, Darko Darovec, Mira Delavec, Vincencij Demšar, Vida Deželak Barič, Jože Dežman, Avgust Dimitz, Jurij Dolinar – pravnik, Janez Gregor Dolničar, Teodor Domej, Marjan Drnovšek, Silvin Eiletz, Fran Erjavec – urednik, Fran Erjavec – zgodovinar, Mirko Fajdiga, Mitja Ferenc, Franc Ferk, Jadran Ferluga, France Filipič, Jasna Fischer, Alojzij Pavel Florjančič, Vladimir Gajšek, Ferdo Gestrin, Otto F. Geyer, Boris Golec, Boris M. Gombač, Bogo Grafenauer, Stane Granda, Igor Grdina, Josip Gruden, László Göncz, Vlado Habjan, Ljudmil Hauptmann, Žiga Herberstein, Toussaint Hočevar, Ferenc Hül, Urban Jarnik, Janez Jesenko, Milica Kacin Wohinz, Dušan Kermavner, Klemen Jelinčič Boeta, Matjaž Klemenič, France Klopčič, Bogdan Kolar, Andrej Komac - zgodovinar, Branko Korošec, Dušan Kos, Franc Kos – diplomat, Franc Kos – zgodovinar, Milko Kos, Miha Kosi, Karel Kovač, Fran Kovačič, Tone Košir, Franc Kralj -teolog, Janez Kramar, Taja Kramberger, Silvo Kranjec, Jože Krašovec, Bratko Kreft, Tone Kregar, Anton Krempl, France Kresal, Borut Križ, Anton Krošl, Jožef Kržišnik, Alojzij Kuhar, Anton Lesjak, Vladimir Levec, Anton Tomaž Linhart, Dragotin Lončar, Milan Lovenjak, Walter Lukan, Walter Markov, Janez Marolt, Tomaž Marušič, Vasilij Melik, Darja Mihelič, Maks Miklavčič, Metod M. Milač, Boris Mlakar, Ivan Mlinar – zgodovinar, Janez Mlinar – zgodovinar, Jože Natek, Bogdan Ciril Novak, Fran Orožen, Ignacij Orožen, Janko Orožen, Ferenc Ošljaj, Nada Pagon, Jožef Pajek, Tomaž Pavlin, Slavica Pavlič, Janez Peršič, Jože Pirjevec, Melita Pivec Stele, Janko Pleterski, Franc Pokorn, Dragan Potočnik, Matko Potočnik, Karel Jožef Prenner, Mihael Prevc, Janko Prunk, Branko Reisp, Božo Repe, Andreja Rihter, Gašper Rojko, Franc Rozman – zgodovinar, Jože Rus – geograf, Simon Rutar, Miloš Rybář, Vasko Simoniti, Ivan Simonič, Josip Stare, Rok Stergar, Tone Svetina, Janez Trdina, Davorin Trstenjak, Ernest Turk, Josip Turk – teolog, Josip Turk – zgodovinar, Lojze Ude st., Ema Umek, Pavle Urnkar, Janez Vajkard Valvasor, Marta Verginella, Aleksander Videčnik, Anka Vidovič Miklavčič, Simon Vilfan, Jonatan Vinkler, Peter Vodopivec, Jerca Vodušek Starič, Marija Vogelnik, Ignacij Voje, Andrej Vovko, Janez Zabukovec, Fran Ivan Zavrnik, Anton Zdešar, Ivan Zelko, Janko Zerzer, Mavricij Zgonik, Josip Zhisman, Anton Zorn, Zvonka Zupanič Slavec, Fran Zwitter, Dana Zwitter-Tehovnik, Vladimir Čeligoj, Zdenko Čepič, Gregor Čremošnik, Judita Šega, Peter Štih, Branimir Štrukelj, Peter Štumpf, Fran Šuklje, Janez Šumrada, Ivo Žajdela, Ciril Žebot – ekonomist, Milan Ževart, Ivan Krstnik Žibert, Tanja Žigon, Marjan Žnidarič, Josip Žontar, Jože Žontar, Majda Žontar, Davorin Žunkovič, Niko Županič.

Udbopregon, ki ga je vzpostavljala skupaj s pravosodnimi organi in javnimi tožilci krvnik, je sklepno izrazil, ne da bi pozabil zgodovinarje ali zgodovino: »Mi smo zbog svega toga do sada gonili Boterija, Ervina Hladnika, Zavrla, Blažiča, pa opet Blažič, Zavrl, Hladnik /.../ mi smo davali, samo u prošloj godini, po gradjanskoj desnici 127 informacija, o Ruplu 34, o Hribar Spomenki 27, Bučaru 47, Blažiču 20, Pučniku 4, Ošlaku 5, od tih novih društvenih pokreta - po Hrenu 17, Janši 10, Mastnaku 14, Tomcu 7, ukupno 113; po Rimskokatoličkoj crkvi 22, o Stresu, Koncilju, Stregariju, Grilu itd. itd.«; kaj vse je udba uspela preprečiti objavno, ni bilo objavljeno javno – tako je bil rabljev srbohrvaški stenogramski vulgarijem obravnavan tam doli po svoje smešno, ker da so se predalpski hlapi in dekle jugoslovenarstva itak pripravljene morda spet klati med seboj...

Končno je Lejla postala tudi častna predstavica pogumnejšega, ne več jugoslovenskega novinarjenja... ne da bi vedela, kako se je udborablju, častnemu Jeseničanu, sladko fu(č)kalo za kakršnokoli »cenzuro«, ki jo je posebno s slovenskim jugogestapovskim nasiljem in spolno močjo, ko je lahko zaprl kot policaj, kogar je koderkoli hotel, da mu je poslal le svoje preganjavce... - toda celo jugoustavnost je zlorabljal, ker ni bilo nikjer zapisano, da bi bil sovražni govor temelj pravnosti, namreč niti v SFRJugoslaviji. Kolikor je šlo za »revolucionarno pravo«, namreč ne gre govoriti niti o pravosti, marveč kvečjemu o zlorabi že itak na smrt bolne jugoslovske jurisprudence.

Javi mediji in tiskovine – kot četrta veja oblasti – skrbijo, večkrat tudi skrajno škandalno in škandalozno ter z aferami, da bi se bolje prodali mimo oglasov, za skrajno, komaj še vzdržno vzburljivost, ne glede na kdaj popolno razvrednotenje človekovega osebnega dostojanstva, celo več, tudi sami prodanosti običajnega, največkrat celo protislovenskega zla poskrbijo za svoj sloves v aferah, če ne drugače, pa preko spolovil, od pornofilmskih posnetkov kakšne hrvaške popevkarice Severine do Arturja Šterna, dr. med in »njegove« La Toye, ta dva sta ponujala svoj seks na ogled tudi za 2.000 evrov! Največkrat po zgledu drugih javnih uspešnih svetovnih kurbic in plačanih sicer ubogih žensk na ogled v njihovih zmanipuliranih in industrializiranih spolnih praksah...

Treba bo že enkrat odkrito spregovoriti, kdo od »oporečnikov« je javno popival po mariborskih pajzlih z udbarijo v svojih letih povzpetništva, pa gre dandanes prodajno mednarodno v promet kot janičar mariborstva, kdo se je družil kot komunistično vzgojni partiji primeroma z bodočim šefom mariborskih arestov in z njim, Jako Rojsom, popival, vse do tega, da je postala alkoholik, ki se je, vsa čast!, pozdravil... , kdo je plonkal in bil že v šoli nič in nevednež, pa je šel čez brv arijanskih norosti ter je sestavljal skupaj z izdajateljem Mariborsko knjigo, v izhodišču s sovražnostjo v odnosu do štajerske slovenske prestolnice, ko je izključil besedne ustvarjalke in ustvarjalce povojnega obdobja... - in kako zverinsko so se plavi angeli izživljali nad besednim umetnikom, ker so se pri njem v studiu in ateljeju zbirali intelektualci in mladi ljudje, da so ga obrekljivo udbaško klevetali, z naklepom, da bi ga diskreditirali, potem pa likvidirali... Ljubljanski vrhni rabelj, nejeverni Tomaž socializma, častni občan Jesenic, ni nikoli trpel zastran svojih in udbaških žrtev – čuti se za zdravo silo komunizma in revolucije in za moč države (Machtstaat!), torej je ibermenševski, ker je imel pod seboj oboroženo silo organov pregona – v srbohrvaščini je lomil znano, nekakšno jugosoldatesko jugoslovanščino, ko je kazal, da ne pozna srbske, bošnjaške, hrvaške, črnogorske, makedonske, kosovsko albanske književnosti, kaj šele slovensko besedno umetnost! Vsem takšnim je zadoščala rigorozna rigidnost ideološkega brezpravja kot moč nad vsemi in vsakomer. In kar rablju človek zameri, je dejstvo, da ne pozna nobenega humorja, Angela Vode je takšne imenovala – neandertalci; v 20.stoletju. Pravna država je bila mogoča šele po večstrankarskih volitvah in po jugofirerjevi smrti...

Kdaj že katerakoli oblast ni ovirala objav, ki so govorile proti nji? Odkar obstaja državna oblast, je bilo ničkoliko prepovedi ustne in pisane besede... , angažirane svobodoljubne besede torej v režimih totalitarnega zla. In tega zla ni mogoče odpraviti naenkrat, z enim samim rezom: včasih traja vsaj eno generacijo, da pride do – sprave. Sovražni govor v zaslisevalnicah je izzveneval vedno drugače kot na prostem, in ogenj, ki prižiga grmade, ni nikoli »prijateljski«. Kajti država je močnejša s sredstvi oboroženega pregona od vsake umetniške besede. In narobe?